

Efter *stk. 5* skal beslaglagte genstande ved modtagelsen mærkes af politiet og indføres i en kosterrapport.

Privates adgang til at foretage beslaglæggelse

Til § 424

Bestemmelsen indeholder regler om en almindelig, men begrænset adgang for andre end politiet til at foretage beslaglæggelse i situationer, hvor nogen gribes på fersk gerning. Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den danske retsplejelovs § 807 a.

Beføjelsen svarer til den, der tilkommer politiet, og er derfor undergivet begrænsningerne i § 418. Det er en forudsætning, at muligheden for at foretage beslaglæggelse ville forspildes, hvis rettens beslutning skulle afventes, jf. henvisningen til § 422, stk. 3. Der henvises endvidere til bemærkningerne til § 350, stk. 2, om privat anholdelse.

Beslaglæggelsens retsvirkninger

Til § 425

Bestemmelsen omhandler beslaglæggelsens retsvirkninger både i forhold til den, indgrebet retter sig imod, og i forhold til tredjemand og svarer med redaktionelle ændringer til den danske retsplejelovs § 807 b. Fysisk råden over beslaglagte genstande omtales ikke i bestemmelsen, da en sådan i de fleste tilfælde efter sagens natur vil være udelukket.

Stk. 1 vedrører beslaglæggelse af genstande, der kan tjene som bevismidler eller bør konfiskeres (udbytte- eller genstandskonfiskation) eller ved lovovertrædelsen er frataget nogen, som kan kræve dem tilbage (vindikationskrav), jf. §§ 418, stk. 1, og 419, stk. 1, 1. pkt. Til denne kategori regnes endvidere genstande, der er afleveret til politiet efter pålæg om edition, jf. § 420, stk. 2.

Efter *stk. 1* kan der hverken ved aftale eller kreditorforfølgning foretages dispositioner over det beslaglagte, som er i strid med formålet med indgrebet. Denne formulering dækker over en række forskelligartede situationer, idet en disposition kan accepteres i visse situationer, men ikke i andre. Retsstillingen afhænger af, dels hvilken af de tre former for beslaglæggelse der er tale om, dels hvilken form for disposition der ønskes foretaget (salg, gave, arv, pantsætning, udlæg mv.). Retsstillingen afhænger endvidere af, hvem der foretager dispositionen (den, mod hvem indgrebet er rettet, ejeren af genstanden eller tredjemand). Begrænsningen i adgangen til at råde over beslaglagte genstande går i hvert enkelt tilfælde netop så langt,

som beslaglæggelsens formål tilsiger, f.eks. vil en genstand, der er beslaglagt som bevismiddel, frit kunne sælges af ejeren, blot således at levering først kan finde sted, når beslaglæggelsen er ophørt.

For så vidt angår konfiskationskrav bemærkes, at en beslaglæggelse med henblik på sikring af krav om konfiskation efter kriminallovens § 166, stk. 1, 1. pkt., 1. led, og § 168, stk. 1-3, dvs. udbytte eller genstande, der umiddelbart træder i stedet for udbytte, eller efter kriminallovens § 166, stk. 2, dvs. genstande, der konfiskeres for at forebygge yderligere lovovertrædelser, opnår beskyttelse – under forudsætning af, at de sædvanlige ejendomsretlige sikringsakter er foretaget – fra beslaglæggelsen mod sigtedes kreditorer og aftaleerhververe. En efter beslaglæggelsen følgende konfiskation overfører således ejendomsretten over det konfiskerede med tilbagevirkende kraft til tidspunktet for beslaglæggelsen.

Beslaglæggelse med henblik på gennemførelse af vindikationskrav afskærer ikke ejerens adgang til retligt at disponere over genstanden. Den pågældende kan således sælge den, anvise den til genstand for udlæg osv. – alt under forudsætning af, at den pågældende virkelig er ejer. I forhold til den, mod hvem indgrebet er rettet, tjener indgrebet til fysisk at forhindre en uberettiget råden. Det indebærer derimod ikke i sig selv nogen forringelse af den rette ejers ret til ved aftale at disponere over genstanden, idet beslaglæggelsen netop er begrundet med, at vedkommende er i besiddelse af genstanden uden retmæssig adkomst. Besidderen har således i forvejen ingen ret til at råde over genstanden.

Tilsvarende principper finder anvendelse i forbindelse med kreditorforfølgning.

Bestemmelsen i *stk. 2* vedrører forurettedes krav på erstatning og det offentliges krav på sagsomkostninger samt krav på konfiskation efter kriminallovens § 166, stk. 1, 1. pkt., 2. led, og 2. pkt., og *stk. 4*, § 168, stk. 5, og § 170, 2. pkt. (værdikonfiskation), og bødekra-
v. *Stk. 2* er udtømmende med hensyn til, hvilke former for beslaglæggelse der har retsvirkning som arrest.

Det foreslås endvidere, at det kun er indtil, der træffes afgørelse efter § 427, stk. 2 og 3, om anvendelse af beslaglagt aktiver, at de i *stk. 2* nævnte former for beslaglæggelse skal være stillet som arrest. Som det fremgår af § 427, stk. 3, overlades det til retten – samtidig med eller i tilslutning til domsafsigelsen – at træffe afgørelse om anvendelsen af beslaglagt aktiver, således at denne afgørelse får retsvirkning som et udlæg. Politiet skal således ikke foretage udlæg.